

Opening Belevingscentrum Ghana in Wereldpaviljoen Steyl, op 14 april 2019

“Wij zijn allen mensen” (Yenyina eye nipa)

Excellentie,
Loco-burgemeester,
René Poels,
Dames en heren,

Zo luidt – heb ik me laten vertellen - een gezegde van het Ghanese Akan-volk.

Een universeel gezegde, zo durf ik te zeggen

Wij op deze wereld zijn inderdaad allen mensen,

al maakt het wel veel uit wáár op deze wereld je wieg heeft gestaan, waar je bent geboren...

Wie hier in Limburg, in Nederland, is geboren,

is geboren in een land dat mondiaal te boek staat als ‘rijk, veilig én gelukkig’.

Ja, gelukkig. Een onderzoek van de Verenigde Naties leerde ons immers nog geen maand geleden dat Nederland in de top 5 staat van de meest gelukkige landen ter wereld...

Kortom, een land dat je enkel verlaat – als je tenminste het populaire televisieprogramma ‘Ik Vertrek’ moet geloven – dat je enkel verlaat voor meer rust, meer ruimte en beter weer...

En verder wanen we ons echte wereldburgers.

We zijn een reislustig volkje dat graag overal ter wereld culturen opsnuift. Bij voorkeur op de meest idyllische, mooiste of opwindendste plaatsen die we kunnen vinden. Gevaar en ontbering willen én kunnen we vermijden...

...Met die ellende maken we wel kennis via nieuwsbeelden die terreur, oorlog en natuurrampen tonen...

Maar tussen die extremen van de idylle en het grote geweld zit nog een hele wereld. En dat is in feite de wereld die dit Wereldpaviljoen laat zien, of beter laat beleven...

Een wereldpaviljoen dat hier – zoals ik ook 5 jaar geleden bij de opening zei – geheel op zijn plek is, hier in dit kloosterdorp Steyl; de hoofdstad van de missie...

Waar vandaan die honderden broeders, zusters en paters de wijde wereld introkken. Een wijde – en andere - wereld die ze ook mee terugbrachten, met hun verhalen, met hun ervaringen....

En hier is het dus nu al bijna 5 jaar mogelijk om als kind, als jongere én als oudere óók die andere wereld binnen te stappen; een andere cultuur te ervaren; en een idee te krijgen van het dagelijkse leven elders...

Inmiddels hebben zo al vele duizenden kinderen – en hun begeleiders – mogen beseffen dat hun leven er héél anders uit had gezien als hun wiegje niet hier had gestaan, maar in San Pedro, Nicaragua....

En vanaf vandaag kunnen zij en vele anderen dan ook gaan ervaren, hoe het zou zijn als ze in Afrika waren geboren. In Ghana om precies te zijn.

Waarbij het dan ook nog eens bijzonder spectaculair is, hoé ze dat kunnen gaan ervaren. René Poels zei het al, met van die *Virtual Reality* - brillen die je ook echt het gevoel geven daar midden in het dagelijkse leven te staan.

En om daar te komen, staat dus weer dat supersonisch snelle vliegtuig klaar, dat je nu dus niet alleen in *no time* naar San Pedro brengt, maar nu ook naar Ghana; waar dan weer een busje klaar staat voor de reis naar Tongo, dat dorpje in het noorden...

Allemaal bijzonder snel, efficiënt en zonder ontberingen.

Hoe anders is dat voor de vele mensen die van het Afrikaanse continent naar Europa willen komen. Op de vlucht voor die terreur, oorlogen, rampen of armoede en op zoek naar een veiliger of beter bestaan. Die vaak geen andere keuze hebben dan op boten te stappen....

Boten die René Poels zojuist terecht als 'gammel' bestempelde. En toch stappen ze op, wetende dat de kans reëel is dat ze de tocht niet zullen overleven...

Sinds ik dit Wereldpaviljoen op 17 oktober 2014 mocht openen, zijn er al meer dan 15 duizend van deze bootvluchtelingen verdronken of verdwenen in het water tussen Afrika en Europa...

...Met uitzondering van het iconisch – en bijzonder tragisch - beeld van het verdronken tweejarige Syrische jongetje Aylan Kurdi, zijn het meestal wat anonieme berichten in de krant: weer 21 verdronken, of 48 of meer dan 150...

En als ze het wel halen is inderdaad de vraag: wat nu...?

Hoe groot is het verschil met de deelnemers aan 'Ik Vertrek' in Nederland. Ze verlaten ons land comfortabel met auto of vliegtuig; de grootste ontbering is meestal een verbouwing die niet wil vlotten ; en als de zaken daar dan niet meteen voorspoedig lopen dan komt er meestal eentje terug om hier weer wat bij te verdienen...

Een groot verschil, enkel bepaald door waar je wieg heeft gestaan...

Maar het is goed om dat te beseffen en te bespreken. En ook zeker jongeren bij te betrekken...

Om hun inderdaad tot wereldburgers te vormen die in staat zijn verder dan hun eigen straatje en belang te kijken.

Want dát zijn de burgers die de wereld van vandaag en morgen nodig heeft. Om samen inderdaad een antwoord te zoeken op die vraag: wat nu...?

Gelukkig heeft het Wereldpaviljoen een schat aan vrijwilligers om hen op weg te helpen. Een schat waar u allen trots op mag zijn en blijven.

En als ik zo dadelijk dan toch een wens mag doen, dan denk ik zeker aan de uitbreiding van die schat die nooit groot genoeg kan zijn om van alle Limburgers echte wereldburgers te maken.

Want dan eindig ik met dat Ghanese en universele gezegde waarmee ik ook begon: "Wij zijn allen mensen".

Dames en heren, ik wens u allemaal heel veel plezier, succes en wijsheid toe met deze uitbreiding van het Wereldpaviljoen.

Proficiat!